

Rozhodnutí č. 8278 sb. n. s., jehož se rekursní soud dovolává, má jiný právní a skutkový základ, v něm šlo o případ, že výživné, k němuž byl nemanželský otec odsouzen, bylo složeno najednou předem u poručenského soudu způsobem zajišťujícím, že nebude odňato svému účelu.

Oprávněnému dovolacímu rekursu bylo vyhověno.

Rozhodnutí nejv. soudu ze dne 8. října 1932, č. j. Rv II 374/32. J. Valeček.

V konkursním řízení není mimořádný revisní rekurs přípustný.

Rekursní soud rekursu nevyhověl, nejvyšší soud dovolací rekurs odmítl.

O d ů v o d n ě n í: Dovolací rekurs napadá rozhodnutí soudu druhé stolice, jímž bylo potvrzeno usnesení soudu prvního, a jest proto podle § 528 c. ř. s. a podle § 188 konk. ř. čís. 64/1931 a § 70 vyrov. ř. čís. 64/1931 nepřipustný.

K jeho vývodům se podotýká, že se v bodu druhém § 192 konk. ř. čís. 64/1931 sice praví, že, pokud není ustanoveno jinak, lze rozhodnutím vrchního soudu odporovati dovolacím rekursům k nejv. soudu. Z toho však nelze odvozovati, že přípustný jest i mimořádný revisní rekurs, neboť o mimořádném revisním rekursu se ustanovení ono vůbec nezmiňuje, a platí proto i tu předpis § 528 c. ř. s., jenž nedopouští mimořádný revisní rekurs.

K tomu se podotýká, že konkursní řád čís. 337/1914 uvedl v § 176 (2), jemuž odpovídá § 192 (2) konk. ř. čís. 64/1931, výslovně § 528 c. ř. s., neuváděje § 527 c. ř. s., což vyvolalo pochybnosti o tom, zda v konkursním řízení platí i § 527 c. ř. s., a že tato pochybnost byla odstraněna tím, že v § 192 (2) konk. ř. čís. 64/1931 byl § 528 c. ř. s. vynechán a tím byl text, jak uvádí zpráva ústavně-právního výboru senátu pro jasnost nově upraven.

Bylo proto dovolací rekurs jako nepřipustný odmítnouti.

Rozhodnutí nejvyš. soudu ze dne 20. ledna 1932, R II 538/32. Karel Jelínek.

Usnesení o útratách podle § 390 tr. ř. stává se účinným buď ústním prohlášením nebo doručením prvopisu nebo písemného vyhotovení (§ 77 tr. ř.).

Okresní soud trestní v P. rozsudkem z 1. října 1931, č. j. T X 472/29-25, zprostil podle § 259 čís. 2 tr. ř. A. K. z přestupku proti bezpečnosti cti podle § 448 tr. z.

Zároveň prohlášeno usnesení, že se ukládá soukromým žalobcům, aby nahradili podle § 390 tr. ř. náklady trestního řízení

a podle § 393 tr. ř. obžalovanému útraty právního zastoupení v částce 3000 Kč.

Soukromí žalobci na to ohlásili odvolání; proti vyhlášenému usnesení stížnost ohlášena nebyla.

Dne 30. října 1931 došlo k okresnímu soudu trestnímu v P. provedení ohlášeného odvolání co do viny, kde se uvádí: »První soudce také v ústně provedeném rozsudku odsoudil nás, abychom obžalovanému nahradili útraty obhájení 3000— Kč. V opisu rozsudku nám zasláném není o této části ústně vynesného rozsudku žádné zmínky a nějaké usnesení o tom nám dosud dodáno nebylo. Prohlašujeme již nyní, že výrok tento o útratách jest zmatečný«, a kde se vyvozuje, že obžalovaný je se svým nárokem na úhradu útrat prekludován, poněvadž nepředložil seznam útrat.

Krajský soud trestní nařídil odvolací přelíčení, při němž podle protokolu zástupce soukromých žalobců vzal zpět svůj návrh na potrestání obžalovaného, jakož i ohlášené odvolání z výroku o vině. Krajský trestní soud vrátil spisy okresnímu soudu trestnímu s poukazem, aby usnesení ohledně úpravy útrat doručil zástupcům stran; okresní soud trestní příkazu tomu vyhověl a vyhotovení onoho usnesení bylo právnímu zástupci žalobců doručeno dne 14. května 1932, načež jim byla podána stížnost dne 17. května 1932, kterou okresní soud trestní předložil krajskému trestnímu soudu, připojiv zprávu soudce, jenž věc v první stolici rozhodl, čl. 70, v níž se prohlašuje, že usnesení o útratách bylo po publikaci rozsudku prohlášeno v přítomnosti osob v protokolu o hlavním přelíčení ze dne 1. října 1931 uvedených a že proti tomuto usnesení stížnost nebyla ohlášena. Krajský trestní jako odvolací soud v P. usnesením v zasedání neveřejném ze dne 8. června 1932, stížnosti žalobců vyhověl a usnesení v odpor vzaté změnil potud, že soukromí žalobci jsou povinni rukou společnou a nerozdílnou nahraditi podle §§ 390, 393 tr. ř. A. K. útraty jeho právního zastoupení před soudem I. stolice, které se určují částkou 773 Kč 80 h. Na zmíněnou zprávu, čl. 70, odvolací soud ve svém usnesení vůbec nereaguje.

Zmateční stížnost generální prokuratury na záštitu zákona, podanou do uvedeného usnesení odvolacího soudu uznal nejvyšší soud za oprávněnou z těchto důvodů:

Usnesení, jímž podle § 390 tr. ř. bylo uloženo soukromým žalobcům, aby nahradili obžalovanému útraty právního zastoupení částkou Kč 3000—, bylo prohlášeno stranám ústně při prohlášení rozsudku; osvědčení tohoto ústního prohlášení protokolem, jak je nařizuje § 77 tr. ř., se nestalo, avšak že usnesení to bylo prohlášeno, je nejen potvrzeno zprávou soudce, čl. 70, nýbrž i obsahem provedení odvolání soukromých žalobců samých. Nelze tedy přes uvedenou vadu o ústním prohlášení usnesení toho pochybovati. Aby soudcovské rozhodnutí bylo účinným, je zapotřebí oznámiti je zúčastněným stranám; to se děje buď ústním prohlášením před soudem nebo doručením prvopisu nebo písemného vyhotovení

(§ 77 tr. ř.); kterého z těchto způsobů oznámení se použije, řídí se povahou rozhodnutí. Není-li ten neb onen způsob zákonem výslovně předepsán, může býti podle volby soudcovy použito té neb oné formy. Pro usnesení o útratách podle § 390 tr. ř. určitá forma oznámení předepsána není, stává se tedy usnesení takové účinným ať bylo stranám oznámeno tím či oním z obou způsobů oznámení. Účinnost jeví se v tom, že jednak soud je vázán prohlášeným usnesením, jednak že platí prohlášené usnesení i oproti stranám (srov. J. v. W. v Ger. Ztg. 1891, str. 371). Důsledkem toho jest, že lhůta stanovená pro stížnost (proti usnesení tomu) v § 481 tr. ř. počíná se, prohlášeno-li usnesení ústně, od tohoto prohlášení; dies a quo je v tom případě den ústního prohlášení (srov. Lohsing, Strafprozessrecht, III. vyd., str. 184, odst. 4.). Doručení písemného vyhotovení nemá žádného významu pro tuto lhůtu; analogie postupu § 467 tr. ř. ohledně rozsudku stanoveného nemá místa, poněvadž v § 467 tr. ř. jde o výjimečně zvláštní ustanovení, pouze rozsudku se týkající.

Je tedy stížnost soukromých žalobců, podaná teprve dne 17. května 1932, třeba podána byla ve třech dnech od doručení písemného vyhotovení usnesení, opožděna právě tak, jako výtky zmatečnosti usnesení toho, obsažená v provedeném odvolání — jež bylo podáno 30. října 1931 a jež ostatně — jak nahoře dovozeno — bylo rovněž opožděně podáno. Ostatně dlužno podotknouti, že podle § 77 tr. ř. má se dáti opis protokolárního osvědčení opatření ústně prohlášeného toliko na žádost toho, jemuž se ústně ohlašuje; v tomto případě soukromí žalobci o opis nežádali, takže ani poukaz odvolacího soudu, aby soud první stolice doručil usnesení ohledně upravení útrat, nebyl správný.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 18. února 1933 č. j. Zm I 1012/32-4. Dr. K.

Podle § 3 zákona ze dne 16. května 1872 č. 82 ř. z., jest polní hlídač oprávněn neznámého škůdce polností jemu k dozoru svěřených dokonce i zatknouti a k příslušné vrchnosti předvésti. V důsledku toho jest polní hlídač samozřejmě oprávněn v takovém případě pachatele za účelem jeho zjištění pozastaviti i mimo okrsek jemu přikázaný.

F. D. byl obžalován pro zločin § 81 tr. z. a přestupek podle § 312 tr. z. a rozsudkem krajského soudu trestního v Praze ze dne 16. srpna 1932 č. j. Tk V 3163/32-9 byl uznán vinným, že dne 7. dubna 1931 v H. přísežného hajného J. Č., tedy osobu v § 68 tr. z. jmenovanou, při konání jeho služby skutkem i slovem urazil, čímž spáchal přestupek podle § 312 tr. z. a odsouzen k trestu vězení 1 týdne, jedním postem zostřenému a k náhradě nákladů řízení trestního.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zase-